

Но ако ти кажа, че днесъ и самолетитѣ се каратъ съ каменни въглища, ти нѣма да повѣрвашъ, защото не си виждалъ самолети съ ремаркета, натоварени съ каменни въглища. И азъ, да си кажа право, не съмъ виждалъ нито пъкъ се надѣвамъ да видя. Но работата стои малко по-иначе. Въ голѣми фабрики въглищата смилатъ на прахъ, загрѣватъ ги при висока температура и при високо налягане имъ действуватъ съ водородъ. Въглеродътъ отъ въглищата се съединява съ водорода и се получава *бензинъ* по изкуственъ начинъ. Ето така получениятъ бензинъ, следъ като бжде пречистенъ, се употребява като двигателъ за самолетитѣ, автомобилитѣ, мотоциклетитѣ. Така всѣка страна, която нѣма земно масло, а има каменни въглища, може да се снабди съ течно гориво за своитѣ мотори, чрезъ втечняване на въглищата.

Но чернитѣ каменни въглища ни даватъ още много продукти. Ако бждатъ загрѣти въ голѣми сѣдове, въ отсъствие на въздухъ при висока температура — или, както се казва, ако бждатъ подложени на суха дестилация — получаватъ се вещества, стократно по-ценни отъ самитѣ тѣхъ. Въ сѣда при загрѣването остава шупливъ въгленъ, нареченъ *коксъ*, който се употребява като гориво въ металургическитѣ фабрики, понеже при горене дава много висока температура и окислява металитѣ. Отъ 1000 килограма въглища се добиватъ 780 кгр. коксъ

Другъ продуктъ, който се получава при сухата дестилация на каменнитѣ въглища е *свѣтилниятъ газъ*, — добива се 190 кгр. или около 325 кубически метра отъ 1000 кгр. въглища. Въ много европейски и американски градове той служи като евтино гориво за освѣтление и отопление. Преди да бжде употребенъ за тая целъ, той се охлажда и пречиства. Отъ него се получава *амониакъ*, който служи за добиване на изкуствени торове, лекъ бензинъ, бензолъ и толуолъ.